

Всьому кінець

Михайло Старицький

Всьому кінець... надії вже нема...
Кудись везуть... сумні якісь розваги...
В останній раз вітаюсь з усіма -
І одірвать очей не маю зваги...
Прощайте ж ви, ріднесенькі краї,
Осяяні, оздоблені красою,
Де в боротьбі точились дні мої,
Де ворог наш знущався наді мною!
Де заздрість зла вергала з-за кутка
На страдника і стріли, і каміння,
Вербуючи із дружнього гуртка
Поплічників - без серця, без сумління -
Гнобителю природних наших прав...
О, скільки бід, розрад і катування
На тім шляху тернистім я дістав -
За серця жар, за вибухи змагання,
За сіянку моїх питимих мрій,
Сподіванку народного пробудка!
Не раз мене всипав наклепів рій -
І від кого ж? Від брата-недолюдка!
А спільники, що в супрязі були,
Дивилися байдуже на цькування...
Але тепер всі рани зажили,
Німіють враз болящі почування,
А йно росте незміряна любов -
До всіх моїх колишніх супостатів,
До друзяків, що били б, певне, знов
І плямили ще більше у сто кратів,
До спільників тяжкої боротьби,
До рідних дум, до пісні голосної,
До стогону бездольної юрби,
До реготу сваволі навісної,
До нив, степів, омочених плачем,
Обвіяних зітханням хирне-кволих,
Упораних тяжким нужди бичем,
Насичених кривавицею, голих...
До зір ясних, до сонця, до тепла,

До завірюх, до збуреного моря...
Пробачте ж сей останній вибух горя,
Простіть за все, не пам'ятайте зла!!